

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3267 van 29 oktober 2007
in de zaak X/IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 10 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1.1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 oktober 2003, verklaart er zich op 10 november 2003 vluchteling.
- 1.2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 22 juni 2007, verstuurd op 26 juni 2007.
- 1.3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: Verzoekers vader commandant van X kreeg tijdens de Russische bezetting 50 wapens ter bewaring van commandant X. Toen de Taliban waren verdreven eiste commandant X de wapens terug. Omdat hij niet alle wapens kon teruggeven werd verzoekers vader en ook hijzelf verschillende malen gearresteerd. Verzoeker besloot vervolgens het land te verlaten.
- 1.4 De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- ernstige hiaten in zijn kennis en weinig overtuigende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1. In een eerste middel, afgeleid uit een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan men hem de vluchtelingstatus niet had mogen weigeren. Verzoeker werpt op dat de macht van de lokale krijgsheren in Afghanistan toeneemt en verwijst hiervoor naar het algemeen ambtsbericht van de Nederlandse overheid van januari 2007. Om deze reden is het dan ook niet verwonderlijk dat commandant X de wapens terugwilde die hij aan zijn vader had gegeven.
- 2.2. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat het weinig overtuigend is dat commandant X na de val van de Taliban in 2001 wapens komt opeisen die hij in de jaren tachtig aan verzoekers vader zou gegeven hebben. Verzoeker kon evenmin aannemelijk maken dat zijn vader plots problemen kreeg met deze commandant omdat hij niet alle wapens kon teruggeven aangezien hij eveneens verklaarde dat zijn vader nooit eerder problemen kende met X, dat de ouderen in het dorp hadden gezien dat verzoekers vader de wapens onder dwang had afgegeven en zij tevens bemiddelden bij X in het voordeel van zijn vader.
- Een loutere verwijzing naar de situatie in het herkomstland volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land wordt bedreigd en vervolgd. Hij moet deze vrees concreet kunnen aantonen. De Raad stelt vast dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.
- 2.3. Verzoeker werpt tevens op dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de politieke carrière van commandant X precies kan weergeven gelet op zijn lage onderwijsniveau. Dat hij de gebeurtenissen niet in de tijd kan situeren wijt verzoeker aan het feit dat hij amper de kalender kent.
- 2.4. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas voldoende duidelijke en coherente informatie te geven. Commandant X ligt aan de basis van verzoekers asielrelaas, bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk te verwachten dat verzoeker ondanks zijn lage geschooldheid toch enig informatie kan geven over voornoemde. Verzoeker bleek niet te weten of X na de machtsovername van de Taliban met hen dan wel tegen hen heeft gevochten. Hij wist evenmin of de commandant met andere mudjahedingroeperingen heeft samengewerkt.

Verzoeker kon enkel aangeven dat de commandant steeds van kant veranderde en altijd de partij steunde die aan de macht was, maar kon niet verder preciseren. Hij stelde dat de commandant veel invloed had in Kabul en tegen de Amerikanen vocht maar kon hierover verder geen uitleg over geven.

Gelet op de vage en weinig overtuigende verklaringen die de kern van het asielrelaas betreffen stelde de bestreden beslissing terecht dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

- 2.5. In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 3.1. Een tweede middel leidt verzoeker af uit de schending van de artikelen 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.
- 3.2. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 EVRM rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er in de provincie Logar een gewapend conflict aan de gang is maar voegt er aan toe dat de gevolgen voor de burger eerder beperkt bleven gelet op het aantal burgerslachtoffers in verhouding tot de grootte van de provincie samen met het aantal inwoners.

Zij meent hieruit vervolgens te moeten besluiten dat het risico voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld te beperkt is om te kunnen spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat men zich vooreerst ernstige vragen kan stellen omtrent de methode die verwerende partij hanteert om het werkelijk aantal doden ten gevolge van het gewapend conflict te evalueren minstens omtrent de juistheid van de door haar gehanteerde cijfers over het aantal gerapporteerde slachtoffers.

Zo werd met betrekking tot de oppervlakte van voornoemde provincie de totaliteit ervan inclusief de talloze onbewoonde gebieden als uitgangspunt genomen en heeft men zich als zodanig niet louter beperkt tot de bewoonde gebieden. Met betrekking tot de bevolking kan worden vastgesteld dat in de voetnoot van het vermelde antwoorddocument uitdrukkelijk vermeld staat dat er geen rekening werd gehouden met de nomaden die toch ook burgers zijn. Het antwoorddocument geeft zelf aan dat CEDOCA geenszins claimt dat de telling omtrent het aantal slachtoffers volledig is. Volgens de Uppsala Conflict Database, geciteerd in het document, waren er in 2006 tussen de 3079 en 4208 doden. Klaarblijkelijk wordt er dus al rekening gehouden met een foutmarge van 30% daar waar algemeen geweten is dat in dergelijke situaties de foutmarge veel hoger kan liggen. De door CEDOCA gehanteerde cijfers komen onder meer van overheidsinstanties, ngo's en andere bronnen. Uit publieke informatie blijkt echter dat de Afghaanse staat momenteel onbekwaam is om een volledige en effectieve controle over het grondgebied te waarborgen alsook dat ngo's uit veiligheidsoverwegingen hun personeel uit bepaalde gebieden terugtrekken. Deze

vaststelling roept bijgevolg twijfels op met betrekking tot de exactheid van het door overheid en ngo's aangebrachte cijfermateriaal.

Het voormelde antwoorddocument van CEDOCA verwijst voorts naar het rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties uitgebracht in september 2006 alsook naar een rapport van de Secretaris-Generaal van 15 maart 2007 om te kunnen besluiten dat de kern van het conflict nog steeds in het zuiden en het zuidoosten gelegen is, er in het noorden weliswaar criminaliteit en banditisme voorkomen maar men niet kan stellen dat de toestand daar noemenswaardig verslechterd is. Tenslotte stelt dit document ook nog dat wat betreft het zwaartepunt van het conflict en geografische spreiding van de aan de *insurgency* gerelateerde incidenten er in 2007 vooralsnog geen grote wijziging blijkt te zijn.

De Raad stelt vast dat het ondertussen nieuw verschenen rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 21 september 2007 wijst op een aanzienlijke toename van het conflict in (de eerste helft van) 2007. Zo merkt het rapport op dat het aantal terroristische en andere aanslagen met 20 % is gestegen ten opzichte van 2006. Zo werden er gemiddeld 548 incidenten per maand gerapporteerd in 2007 ten opzichte van 425 in 2006. Daar waar 76% van de zelfmoordaanslagen gericht waren tegen Afghaanse en internationale troepen waren de slachtoffers in hoofdzaak burgerslachtoffers (143 burgerslachtoffers werden gedood in zelfmoordaanslagen tussen januari 2007 en augustus 2007). De Verenigde Naties hebben 78 districten in Afghanistan als extreem riskant ingeschat; deze zijn daartoe ontoegankelijk voor de VN.

Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land "aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu".

Diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNCHR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met "onveilige" districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Asza in de provincie Logar. De lijst met locaties waar de veiligheidssituatie volgens UNHCR zorgwekkend is maakt melding van het feit dat de hele provincie onveilig is. Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 oktober 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. NURDOGAN.

A. VAN ISACKER.